

Den indledende sagsbehandling i sager om udsættelse af straf mv.

Videregivelse af helbredsoplysninger til politiet og kravet om forsøg på at indhente samtykke

En advokat klagede for en borger over at Direktoratet for Kriminalforsorgen havde sendt borgerens ansøgning om udsættelse af straf til politiet og bedt om en udtalelse. Direktoratet havde også sendt en lægeerklæring til politiet.

Efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2, kan oplysninger om helbredsforhold videregives når det følger af en lov eller en bekendtgørelse om videregivelsespligt.

Ombudsmanden undersøgte bl.a. om bemyndigelsesbestemmelsen i § 11 i straffuldbyrdsloven kunne bruges til at fastsætte regler i en bekendtgørelse om videregivelse af helbredsoplysninger i udsættelsessager.

Ombudsmanden udtalte at direktoratet – også selv om det ikke direkte stod i reglerne – kan indhente en udtalelse fra politiet hvis det er nødvendigt for direktoratets afgørelse.

Ombudsmanden udtalte at fastsættelse af regler om videregivelse i en bekendtgørelse efter § 11 i straffuldbyrdsloven kan give anledning til en vis tvivl. Ombudsmanden kritiserede dog ikke § 11 som hjemmel for bekendtgørelsen. Ombudsmanden mente herefter at der var hjemmel i bekendtgørelsen til at videregive borgerens oplysninger til politiet, men mente det var beklageligt at direktoratet ikke havde forsøgt at indhente et samtykke.

Ombudsmanden henstillede til direktoratet at søge at få § 11 ændret i overensstemmelse med Justitsministeriets vejledning om lov kvalitet. Ombudsmanden gik også ud fra at direktoratet ville præcisere to konkrete bestemmelser i bekendtgørelsen og eventuelt samtidig revidere denne i forhold til gældende praksis på området.

(J.nr. 2006-2420-620).

14. august 2008

2008-4-2

Forvaltningsret:

11.9

12.1

Strafferet:

3.7

Den 26. januar 2006 indgav A's advokat en ansøgning om udsættelse af A's straf til Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Advokaten henviste bl.a. til udsættelses- og benådningens bekendtgørelses § 4 om "udsættelse indtil videre". Advokaten henviste i den forbindelse også til A's alvorlige lidelser og vedlagde en psykiatrisk speciallægeerklæring vedrørende A. Advokaten oplyste over for direktoratet at advokaten ville overveje senere at søge udsættelse efter bekendtgørelsens § 3 om "foreløbig udsættelse med henblik på eventuel efterfølgende benådning".

Advokaten gjorde direktoratet opmærksom på at anklagemyndigheden efter advokatens opfattelse ikke skulle deltage i behandlingen af sagen om udsættelse. Advokaten henviste til at politiet efter reglerne i udsættelses- og benådningens bekendtgørelsen ikke skulle deltage i behandlingen af sager om udsættelse.

Bekendtgørelsen indeholder bl.a. regler om sagsbehandlingen i sager om udsættelse og benådning. Således indeholder bekendtgørelsen bl.a. regler om hvornår og hvordan politiet deltager i sagsbehandlingen.

Direktoratet sendte ansøgningen og speciallægeerklæringen til politiet og bad om en udtalelse i sagen. Direktoratet havde herefter en korrespondance med advokaten om inddragelse af politiet i sagen. Direktoratet oplyste bl.a. over for advokaten at direktoratet ville træffe den endelige afgørelse i sagen.

Politiet skrev den 31. januar 2006 til A's advokat og bad om yderligere lægelige oplysninger om A. Politiet bad endvidere om samtykke til at politiet og direktoratet kunne indhente oplysninger fra i hvert fald Kriminalregisteret.

Under direktoratets behandling af sagen klagede advokaten i et brev af 24. juli 2006 til mig over direktoratets indledende sagsbehandling.

Den 4. august 2006 oplyste direktoratet over for advokaten bl.a. at ansøgningen også ville blive behandlet som en anmodning om udsættelse og samtidig ansøgning om benådning.

I breve af 26. juli 2006 og 29. december 2006 stillede jeg spørgsmål til direktoratets praksis for indhentelse af udtalelser fra politiet i sager efter udsættelses- og benådningens bekendtgørelsen.

Direktoratet afgav i breve af 11. oktober 2006 og 18. september 2007 sine udtalelser i sagen. Direktoratet svarede mig også på en måde der ud over A's sag dækker andre lignende sager om udsættelse mv. A fik herefter lejlighed til at komme med bemærkninger til sagen.

Jeg forstod bl.a. sagen sådan at direktoratet først behandlede A's sag efter udsættelses- og benådningens bekendtgørelses § 3 og efterfølgende efter henvendelse fra advokaten også efter samme bekendtgørelses § 4.

Ombudsmandens udtalelse

"Sagen drejer sig navnlig (...) om den indledende sagsbehandling som Direktoratet for Kriminalforsorgen har foretaget i (A)'s sag efter udsættelses- og benådningens bekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 317 af 19. april 2006 om udsættelse med fuldbyrdelse af fængselsstraf og den administrative behandling af sager om benådning).

Bekendtgørelsen er udstedt efter straffuldbyrdelseslovens § 11. Af bemyndigelsesbestemmelsens 1. pkt. fremgår det at justitsministeren fastsætter regler om behandlingen af sager om udsættelse af straffuldbyrdelsen og om den administrative behandling af sager om benådning.

...

Efter straffuldbyrdelseslovens § 10 kan en dømt få fuldbyrdelsen af en fængselsstraf (eller en del af denne) udsat når f.eks. den dømtes helbredsmæssige forhold taler herfor, og hensynet til retshåndhævelsen ikke taler imod udsættelse af straffuldbyrdelsen. Der skal ved anvendelsen af bestemmelsen foretages en afvejning af hensynet til den dømtede og hensynet til retshåndhævelsen, jf. også pkt. 6 i udsættelses- og benådningens vejledning (vejledning nr.

52 af 28. juni 2005 om udsættelse med fuldbyrdelse af fængselsstraf og benådning).

Straffuldbyrdelsesloven og de administrative forskrifter mv. udstedt i medfør heraf indeholder ingen udtrykkelige regler om indhentelse af en udtalelse fra politiet i sager efter bekendtgørelsens § 4 (om udsættelse indtil videre) og om indholdet af en sådan udtalelse, men direktoratet har over for mig udtalt sig om praksis i forhold til dette spørgsmål, jf. nedenfor i udtalelsen.

Ad 1. Udtalelse fra politiet

De klager over at Direktoratet for Kriminalforsorgen ved behandlingen af (A)'s sag indhentede en udtalelse fra politiet. De mener slet ikke at politiet skal deltage i sagsbehandlingen – herunder udtale sig om (A)'s helbred. De har hertil navnlig anført at De oprindeligt alene indgav en ansøgning efter udsættelses- og benådningsbekendtgørelsens § 4 (om udsættelse indtil videre), og at De – med henvisning til de gældende administrative regler på området – ikke mener at direktoratet skal indhente en udtalelse fra politiet i sager efter § 4. De mener at sagen alene skulle have været behandlet i direktoratet.

Direktoratet har – også på en generel måde – udtalt at det var berettiget at direktoratet i (A)'s sag har indhentet en udtalelse fra politiet. Direktoratet har i den forbindelse bl.a. henvist til § 2 i udsættelses- og benådningscirkulæret (cirkulære nr. 51 af 28. juni 2005 om udsættelse med fuldbyrdelse af fængselsstraf og den administrative behandling af sager om benådning). Af cirkulærets § 2 fremgår det bl.a. at indgives en ansøgning til politimesteren i tilfælde hvor direktoratet skal træffe afgørelse, jf. udsættelses- og benådningsbekendtgørelsens § 1, stk. 2, skal politimesteren snarest muligt sende ansøgningen videre til direktoratet sammen med en udtalelse. Direktoratet udtaler hertil at i tilfælde hvor ansøgningen indgives til direktoratet, sender direktoratet sagen til politiet med anmodning om at politiet foretager de sagsskridt der er nævnt i § 2.

Jeg lægger herefter til grund at politiet i praksis normalt afgiver en udtalelse til direktoratet både i sager om foreløbig udsættelse med henblik på eventuel efterfølgende benådning (§ 3 i udsættelses- og benådningsbekendtgørelsen) og i sager om udsættelse indtil videre (§ 4 i samme bekendtgørelse).

Det er herefter uden betydning for min endelige vurdering af spørgsmålet om indhentelse af en udtalelse om ansøgningen (fra starten) blev behandlet i direktoratet efter § 3 eller § 4 i bekendtgørelsen. Jeg bemærker hertil at den udtrykkelige bestemmelse i udsættelses- og benådningebekendtgørelsens § 3, stk. 1, om indhentelse af en udtalelse fra politimesteren – og det at noget tilsvarende ikke (udtrykkeligt) fremgår af bekendtgørelsen mv. i forhold til sager efter § 4 – efter min opfattelse ikke i sig selv fører til at direktoratet er udelukket fra at anlægge en praksis hvorefter der (også) kan indhentes en udtalelse fra politiet i sager efter § 4 i bekendtgørelsen.

Sager efter § 3 og § 4 i bekendtgørelsen vedrører begge udsættelse, jf. herved § 10 i straffuldbyrdelsesloven. Det er min opfattelse at direktoratet også – uden udtrykkeligt grundlag i administrative forskrifter mv. – er berettiget til at indhente en udtalelse fra politiet hvis det er nødvendigt for helt eller delvist at tilvejebringe grundlaget for en afgørelse som direktoratet skal træffe efter udsættelses- og benådningebekendtgørelsen. Jeg har således ikke grundlag for at kritisere (selve det sagsskridt) at direktoratet i (A)'s indhentede en udtalelse fra politiet.

Et andet spørgsmål er om politiets udtalelse – ud over spørgsmålet om hensynet til retshåndhævelsen – skal baseres på og tage stilling til oplysninger om helbredsmæssige forhold, jf. straks nedenfor.

Ad pkt. 2. Videregivelse og indhentelse af helbredsoplysninger

Jeg lægger som nævnt ovenfor til grund at direktoratet også i sager efter § 4 i udsættelses- og benådningebekendtgørelsen normalt anmoder politiet om at sørge for at den dømte eller dennes advokat fremskaffer dokumenter som kan tjene til at belyse de forhold – f.eks. helbredsmæssige forhold – der begrundes ansøgningen.

En sådan procedure indebærer i (A)'s tilfælde (og tilsvarende i andre lignende sager) at direktoratet videregiver helbredsoplysninger – som er oplysninger af rent privat karakter, jf. forvaltningslovens § 28, stk. 1 – til politiet. For det andet indebærer proceduren at politiet (eventuelt herefter) indhenter (yderligere) helbredsoplysninger fra parten eller dennes advokat og sender disse oplysninger retur til direktoratet sammen med en udtalelse.

Spørgsmålet om politiets indhentelse af helbredsoplysninger hænger nært sammen med spørgsmålet om hvilken betydning disse (helbreds)oplysninger har for politiets udtalelse til direktoratet (punkt 2.1) i sager efter udsættelses- og benådningsbekendtgørelsen.

2.1 Direktoratet har – på mit spørgsmål om hvilken betydning helbredsoplysninger har for udtalelserne – i brev af 18. september 2007 bl.a. udtalt følgende:

'... den udtalelse, der skal indhentes efter bekendtgørelsens [udsættelses- og benådningsbekendtgørelsen; min tilføjelse] § 10, efter bestemmelsens ordlyd er en udtalelse om, hvorvidt den dømte efter politimesterens opfattelse bør *benådes* [min kursivering]. Udtalelsen skal således belyse, om der efter anklagemyndighedens opfattelse er retshåndhævelsesmæssige hensyn, der har en sådan styrke, at disse ikke kan opvejes af de omstændigheder, der måtte tale for at den dømte benådes. Det er direktoratets opfattelse, at såfremt politimesteren skulle udtale sig om de retshåndhævelsesmæssige hensyn i en sag, hvor grundene til at benåde den dømte ikke var kendt af politimesteren, ville en sådan udtalelse blive af ren takstmæssig – og dermed indholdsløs – karakter.'

Med spørgsmålet i min høring af 29. december 2006 sigtede jeg på høring af politiet i sager efter bekendtgørelsens § 4 om udsættelse indtil videre (*uden* at der samtidig bliver ansøgt om benådning). Jeg må derfor forstå direktoratets svar i udtalelsen af 18. september 2007 sådan at helbredsoplysninger – *både* i sager hvori spørgsmål om benådning indgår, og i sager om udsættelse indtil videre efter bekendtgørelsens § 4 – indgår i politiets udtalelser til direktoratet.

Jeg forstår endvidere at politiet i disse sager foretager en vurdering af de retshåndhævelsesmæssige hensyn og afvejer dem over for andre omstændigheder der taler for benådning, f.eks. helbredsmæssige forhold.

2.2 Som det fremgår ovenfor af det der er anført under pkt. 2.1, har oplysninger om helbredsmæssige forhold betydning for den udtalelse som politiet afgiver til direktoratet. Spørgsmålet er herefter for det første om direktoratets videregivelse af helbredsoplysninger til politiet i forbindelse med høring er i

overensstemmelse med forvaltningslovens §§ 28 og 29, og for det andet om politiet er berettiget til at indhente/indsamle (yderligere) helbredsoplysninger.

Direktoratets videregivelse af helbredsoplysninger til politiet

I udtalelsen af 18. september 2007 anfører direktoratet at det er direktoratets opfattelse at det med vedtagelsen af straffuldbyrdelsesloven blev forudsat at man i de administrative regler videreførte den hidtil gældende procedure som indebærer videregivelse af oplysninger fra direktoratet til politiet. Direktoratet har endvidere bl.a. henvist til udsættelses- og benådningsbekendtgørelsens § 10 og den tilhørende vejlednings pkt. 62 og 63 om at politiet foretager den indledende administrative behandling af sagen. Direktoratet har også anført at videregivelsen af helbredsoplysninger sker med henblik på dels at politiet kan vurdere om der er behov for at indhente yderligere lægelig dokumentation, dels at politiet kan afgive en udtalelse til direktoratet. Direktoratet henviser i udtalelsen til at videregivelsen efter direktoratets opfattelse sker med hjemmel i forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2, jf. bl.a. udsættelses- og benådningsbekendtgørelsens § 10, stk. 2.

Forvaltningslovens §§ 28-29

Efter forvaltningslovens § 28 kan videregivelse af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold (f.eks. helbredsoplysninger) kun ske efter reglerne i bestemmelsens stk. 2. Det vil sige at der som udgangspunkt kræves samtykke fra den som oplysningerne angår. I forvaltningslovens § 29 findes særlige bestemmelser om indhentelse af oplysninger i ansøgningssager om en ansøgers rent private forhold. Hvis en myndighed i en ansøgningssag vil have oplysninger indhentet og i den forbindelse (som det er tilfældet i denne sag) ønsker at videregive særligt fortrolige oplysninger – f.eks. i forbindelse med en høring – må denne videregivelse, uanset sagens karakter af en ansøgningssag, imidlertid bedømmes efter reglerne i forvaltningslovens § 28, stk. 2, jf. Kaj Larsen mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 468. Da der er tale om en ansøgningssag, må det være en forudsætning for videregivelsen at ikke alene betingelserne i § 28, stk. 2, men tillige betingelserne i § 29, stk. 2, er opfyldt.

Der kan herefter enten være tale om videregivelse med grundlag i et skriftligt samtykke fra den pågældende ansøger eller med grundlag i de særlige for-

hold som er nævnt i § 28, stk. 2, nr. 2 og 3, sammenholdt med § 29, stk. 2, nr. 2 og 3. Bestemmelsen i § 28, stk. 2, nr. 4 ('nødvendigt led i sagens behandling'), må således lades ude af betragtning. Jeg henviser herved til det som jeg tidligere har udtalt herom i Folketingets Ombudsmands beretning for 1994, s. 110*.

Af forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2, om videregivelse af oplysninger om rent private forhold (som direktoratet har henvist til i denne sag) fremgår det at videregivelse kan ske når det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov at oplysningen skal videregives. Tilsvarende følger det af § 29, stk. 2, nr. 2, at der i ansøgningssager kan indhentes oplysninger om ansøgerens rent private forhold hvis det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov.

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Folketingstidende 1985-86, sp. 108 f) til forvaltningslovens § 29 (der knytter sig til bestemmelsens stk. 2, nr. 2, og forskellige regler i lovgivningen om at en myndighed kan afkræve bl.a. andre myndigheder oplysninger) fremgår bl.a. følgende:

'En gennemførelse af en hovedregel om samtykke bør derfor efter justitsministeriets opfattelse føre til at, myndighederne, selv om de formelt ikke er forpligtet hertil, normalt også i disse tilfælde indhenter samtykke fra ansøgeren, medmindre der er reale hensyn, der ligger bag den specielle regel, taler herimod.'

Tilsvarende fremgår af pkt. 189 i Justitsministeriets vejledning til forvaltningsloven, 1986, og jeg har tidligere i sager om bl.a. forvaltningslovens § 29 på den baggrund udtalt at generelt bør en klagers samtykke forsøges indhentet før myndighederne indhenter oplysninger om klagers private forhold. jf. herved f.eks. Folketingets Ombudsmands beretning for 1997, s. 262*. I samme sag indgik det bl.a. i min vurdering af sagen at det fremgik af klagen til myndigheden at klageren ikke ønskede oplysningerne udleveret til den pågældende myndighed. Bl.a. på den baggrund fandt jeg det i den konkrete sag så meget desto mere beklageligt at myndigheden havde indhentet [og dermed fik viden om oplysningerne; min tilføjelse her] uden først at forsøge at indhente klagers samtykke.

Om forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2, anføres det i John Vogter, Forvaltningsloven med kommentarer, 3. udgave (1999), s. 543, at bestemmelserne om videregivelsespligt (bl.a.) kan være udformet som bemyndigelsesbestemmelser. Der henvises herefter som et eksempel til (de tidligere gældende, men indholdsmæssigt uændrede) bestemmelser i §§ 4 b og 24 a i værnepligtsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1088 af 23. december 1998 (nu nr. 225 af 8. juni 2006) og bekendtgørelse nr. 1083/1998.

Straffuldbyrdslovens § 11

Bemyndigelsesbestemmelsen i § 11 i straffuldbyrdsloven er en almindelig holdt bestemmelse hvoraf det i 1. pkt. som ovenfor nævnt fremgår at justitsministeren fastsætter regler om behandlingen af sager om udsættelse af straffuldbyrdsloven og om den administrative behandling af sager om benådning.

Af bemærkningerne til lovforslaget (Folketingstidende 1999-2000, sp. 3763 f og sp. 3768) til den nævnte del af § 11 fremgår det blot at bestemmelsen indeholder hjemmel til fastsættelse af regler om behandlingen af sager om udsættelse af straffuldbyrdsloven og om den administrative behandling af sager om benådning. Det fremgår endvidere at bemyndigelsen for så vidt angår sager om udsættelse af straffuldbyrdsloven, bl.a. giver hjemmel til at fastsætte administrative forskrifter om hvornår udsættelse bør tillades.

Justitsministeriets vejledning om lov kvalitet, 2005, indeholder bl.a. i afsnit 2.3.5 og 4.3.4 anvisninger på hvorledes bemærkningerne til et lovforslags enkelte bestemmelser bør udformes – bl.a. for så vidt angår bemyndigelsesbestemmelser og i forhold til tværgående lovgivning.

Hverken ordlyden af eller bemærkningerne til lovforslaget til § 11 i straffuldbyrdsloven indeholder nogen nærmere redegørelse for om og i hvilket omfang det er forudsat i § 11 at der skal kunne fastsættes regler om udveksling af oplysninger om rent private forhold til en anden forvaltningsmyndighed, jf. herved forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2. Jeg er i den forbindelse opmærksom på at de administrative forskrifter der er udstedt i medfør af § 11, generelt svarer til den administrative praksis som havde udviklet sig på området, jf. William Rentzmann m.fl. i Straffuldbyrdsloven med kommentarer, 1. udgave (2003), s. 42.

På baggrund af det ovennævnte og de almindelige principper for udformningen af lovforslag der kommer til udtryk i vejledningen om lovkvalitet, kan spørgsmålet om fastsættelse af regler (på baggrund af § 11 i straffuldbyrdelsesloven) i bekendtgørelsesform om videregivelse af oplysninger om rent private forhold uden samtykke – således at udsættelses- og benådningsskendtgørelsen skulle leve op til kravene i forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2 (og § 29, stk. 2, nr. 2) – give anledning til en vis tvivl.

Der kan dog ud over de ovennævnte almindelige principper der følger af vejledningen om lovkvalitet, næppe stilles meget præcise krav til udformningen af bemyndigelsesbestemmelser i lovgivningen.

Da straffuldbyrdelsesloven og de heraf afledte administrative forskrifter i vidt omfang er en videreførelse af praksis på området – herunder om videregivelse af oplysninger som det er sket i (A)'s sag – og set i lyset af det tætte samarbejde der er mellem Direktoratet for Kriminalforsorgen og politiet på dette område, finder jeg dog ikke at have tilstrækkeligt grundlag for at kritisere at Direktoratet for Kriminalforsorgen må have ment at kunne anvende § 11 i straffuldbyrdelsesloven som hjemmel for den bekendtgørelse som direktoratet har henvist til som grundlag for videregivelse af f.eks. lægelige oplysninger fra direktoratet til politiet i sager efter udsættelses- og benådningsskendtgørelsen.

Jeg har således ikke grundlag for at udtale at direktoratets videregivelse af lægelige oplysninger om (A)'s helbred til politiet var uberettiget.

Jeg har imidlertid samtidig hermed henstillet til direktoratet at der ved først kommende lejlighed bliver taget initiativ til at søge § 11 i straffuldbyrdelsesloven ændret således at der i overensstemmelse med vejledningen om lovkvalitet tilvejebringes en mere præcis hjemmel til i bekendtgørelsesform at fastsætte bestemmelser der giver mulighed for udveksling af oplysninger om rent private forhold. Jeg har bedt Direktoratet for Kriminalforsorgen om at underrette mig om hvad der sker i anledning af min henstilling.

Uanset spørgsmålet om hjemmelen for bekendtgørelsen har jeg ved min vurdering af sagen hæftet mig ved at direktoratet ikke forsøgte at indhente samtykke fra (A) til at videregive lægelige oplysninger om ham til politiet før dette

skete. At noget sådan ikke er sket i (A)'s sag, er i strid med det der er anført i de almindelige bemærkninger til forslaget til forvaltningsloven og den tilhørende vejledning, jf. (...) ovenfor.

Jeg forstår at De tillagde det betydelig vægt at politiet ikke skulle deltage i sagsbehandlingen – herunder modtage og udtale sig på baggrund af lægelige oplysninger om (A)'s helbred. På denne baggrund finder jeg det så meget desto mere beklageligt at direktoratet videregav oplysningerne om (A)'s helbred til politiet uden først at forsøge at indhente et samtykke.

Jeg har samtidig hermed gjort direktoratet bekendt med min opfattelse.

Udsættelses- og benådningsbekendtgørelsen

Direktoratet har som nævnt ovenfor i udtalelsen af 18. september 2007 henvist til bl.a. § 10, stk. 2, i udsættelses- og benådningsbekendtgørelsen som grundlag for at videregive lægelige oplysninger til politiet uden samtykke.

Som det fremgår ovenfor under pkt. 1, har jeg ved min vurdering af sagen lagt til grund at direktoratet har behandlet sagen efter både § 3 og § 4 i udsættelses- og benådningsbekendtgørelsen. Jeg forstår ud fra sagens akter at direktoratet først behandlede (A)'s sag efter § 3 og efterfølgende efter henvendelse fra Dem også efter § 4.

På den baggrund finder jeg at direktoratet har haft tilstrækkelig hjemmel i bekendtgørelsen til at videregive oplysninger til politiet som det skete i (A)'s sag. Som nævnt ovenfor finder jeg dog at det er i strid med det som er anført i forarbejderne til forvaltningsloven, og den tilhørende vejledning, jf. (...) ovenfor, at direktoratet ikke forsøgte at indhente samtykke til at videregive oplysningerne.

Jeg bemærker dog at hvis direktoratet kun havde behandlet (A)'s sag efter § 4 i bekendtgørelsen, så ville direktoratet ikke have haft tilstrækkelig hjemmel til at videregive oplysningerne til politiet uden samtykke.

Jeg går ud fra at direktoratet på baggrund af sagen vil ændre bl.a. § 4 i bekendtgørelsen og eventuelt samtidig foretage en gennemgang af de admini-

strative forskrifter som er omhandlet i denne sag, således at disse kommer til at være i bedre overensstemmelse med direktoratets og politiets praksis i disse sager. Jeg henviser også til behovet for ændring af bekendtgørelsens § 2, stk. 2, i pkt. 3 nedenfor. Jeg har også bedt direktoratet om [at]underrette mig om hvad der sker i anledning af min henstilling på dette punkt.

Politiets indhentelse af helbredsoplysninger

På baggrund af min forståelse af direktoratets udtalelse af 18. september 2007 (om at helbredsmæssige oplysninger har betydning for den udtalelse som politiet afgiver til direktoratet) har jeg ikke grundlag for at udtale at politiets forsøg på at indhente yderligere helbredsoplysninger har været uberettiget.

Ad pkt. 3. Samtykkeerklæringen

Af § 2, stk. 2, i udsættelses- og benådningscirkulæret fremgår det at den dømte skal opfordres til at underskrive en erklæring om samtykke til at Justitsministeriet, Direktoratet for Kriminalforsorgen, til brug for sagens behandling kan indhente oplysninger fra Kriminalregisteret mv.

Den samtykkeerklæring (standardblanket) som politimesteren sendte til Dem den 31. januar 2006 vedrørende indhentelse af oplysninger om (A) fra Kriminalregisteret og eventuelle andre, f.eks. arbejdsgiver mv., omfatter både politiet og direktoratet.

Direktoratet har i udtalelsen af 18. september 2007 henvist til at politiet foretager den indledende behandling af sagen, og at politiet på baggrund af oplysningerne i sagen skal afgive en udtalelse til direktoratet. Jeg har noteret mig det oplyste som ikke giver mig anledning til bemærkninger.

Jeg går ud fra at direktoratet vil præcisere § 2, stk. 2, i udsættelses- og benådningscirkulæret i overensstemmelse hermed samtidig med de yderligere ændringer af bekendtgørelsen, jf. ovenfor.

..."

NOTER: (*) FOB 1994, s. 110, og FOB 1997, s. 262.